

دریچه

اگر ترامپ شکست را نپذیرد

● جو بایدن به‌عنوان پیروز انتخابات معرفی شده و به‌زودی چهاروششمین رئیس‌جمهوری آمریکا خواهد شد؛ اما راه پیش‌روی او برای رسیدن به ملک شماره ۱۶۰۰ در خیابان پنسیلوانیا در واشنگتن -کاخ‌سفید- خیلی هم هموار نیست. در بیش از دو قرن تاریخ ریاست‌جمهوری در آمریکا انتقال قدرت از یک رئیس‌جمهوری به رئیس‌جمهوری بعدی به‌صورت آرام و همراه با شان و منزلت بوده است؛ اما دونالد ترامپ ضمن ادعای بدون شواهد درباره «تخلف بزرگ در انتخابات»، گفته بنا دارد نتایج شمارش آرا در چند ایالت را به چالش بکشد و به دادگاه برسد. او از هم‌اکنون گروهی از وکلا را دور هم گرد آورده که رودی جولیانی، وکیل شخصی ترامپ هم در میان آنهاست. این تیم وکلا به‌دنبال شکایت از آرای پستی و شمارش آنها خواهند رفت و ممکن است پرونده از دادگاه‌های ایالتی شروع و حتی به دیوان عالی در واشنگتن ختم شود. حقوق‌دانان می‌گویند احتمال اینکه در جریان این شکایات تعدادی از این آرای پستی ابطال شود، وجود دارد اما اینکه نتیجه کلی انتخابات را تغییر دهند، بسیار نامحتمل است و ترامپ تحت فشار خواهد بود که شکست را بپذیرد. تلفن از سوی مغلوب انتخابات به فرد پیروز یک رسم محترم در تاریخ سیاسی آمریکاست؛ اما اجباری نیست و قانونی هم برای آن وجود ندارد. اما حتی در صورت وقوع آن، فرایند قانونی تحلیف و رسمیت‌یافتن سمت جدید مقام پیروز در انتخابات، فارغ از اینکه ترامپ چه کند، ادامه خواهد یافت. البته اگر دونالد ترامپ قصد پذیرش شکست و تبریک به جو بایدن را هم نداشته باشد -که اجباری هم برای آن ندارد- او به‌لحاظ قانونی موظف است به کابینه خود دستور دهد برای فراهم‌کردن مقدمات لجستیک انتقال قدرت با تیم انتقالی جو بایدن همکاری کنند. آن‌طورکه دفتر ترامپ گفته، این دستور از هم‌اکنون صادر شده است. پیروز انتخابات ریاست‌جمهوری، از ظهر روز ۲۰ ژانویه سال بعد رسماً رئیس‌جمهوری جدید کشور است. رئیس‌جمهوری جدید در برابر رئیس دیوان عالی کشور که اکنون جان رابرتز است، سوگند یاد می‌کند و پس از آن او فاصله میان کنگره و کاخ سفید را درحالی که علاقه‌مندانش دو سوی خیابان صف کشیده‌اند، طی می‌کند و چند دقیقه بعد در مقابل کاخ سفید از سوی رئیس‌جمهوری فعلی و همسر او مورد استقبال قرار می‌گیرد و وارد کاخ سفید می‌شود. هرچند ممکن است به علت شیوع ویروس کرونا، این مراسم عمومی متفاوت از پیش باشد.

«جو بایدن»، رئیس‌جمهوری منتخب ایالات‌متحده

آمریکا، دوماه‌ونیم فرصت دارد تیمی برای رویاروی با بحران‌هایی که کشورش با آن دست‌وپنجه نرم می‌کند، تشکیل دهد؛ مبارزه با پاندمی تاریخی، بازسازی اقتصاد نابودشده و احیای نظم جهانی که در دوران «دونالد ترامپ»، رئیس‌جمهوری کنونی این کشور، از بین رفته است. این در شرایطی است که تحقق تمامی برنامه‌های بایدن لیبرال مشروط به تصویب آنان در سنای تحت کنترل جمهوری‌خواهان است؛ مجلسی که از همان ابتدا انتلافی بی‌قاعده را علیه دموکرات‌ها تشکیل می‌دهد و عملی‌شدن طرح‌های نامزد دموکرات‌ها را تقریباً غیرممکن می‌کند. تیم انتقالی بایدن که از همان لحظه روزهای نخست اعلام کاندیداتوری‌اش کار خود آغاز کرده‌اند، ماه‌هاست در حال بررسی گزینه‌های احتمالی اعضای کابینه بایدن هستند و گزینه‌های بالقوه را برای تصدی وزارتخانه‌های مهم در روزهای آینده به رئیس‌جمهوری منتخب ارائه خواهد داد؛ هرچند به گفته یکی از مقامات نزدیک به تیم بایدن، به احتمال زیاد نامزدهای کابینه در هفته اول ریاست‌جمهوری بایدن که از بیستم ماه ژانویه سال آتی میلادی آغاز می‌شود، معرفی نخواهد شد. به گزارش وب‌سایت پولیتیکو، رئیس‌جمهوری منتخب راه دشواری پیش‌رو دارد و از چندین جبهه تحت فشار خواهد بود، از جمله از سوی هم‌حزبی‌هایش که انتظار دارند او متنوع‌ترین کابینه تاریخ ایالات متحده را معرفی کند یا از سوی جناح چپ حزب دموکرات تحت فشار خواهد بود تا مرفقی‌ترین کابینه را از زمان «فرانکلین روزولت»، رئیس‌جمهوری پیشین آمریکا، روانه کاخ سفید کند؛ اهدافی که در تضاد با یکدیگر هستند. در چنین شرایطی بایدن که همواره از اتحاد سخن گفته است، تلاش می‌کند با

معرفی ترکیبی از چپ‌ها، میانه‌روها و حتی عده قلیلی از جمهوری‌خواهان همچنان ائتلاف خود را حفظ کند. او حتی به‌دنبال آن است که چهره‌های جدیدی را به فهرست وفاداران باسابقه خود بیفزاید. سناتور «مارک پرلیور» که سابقه شش سال حضور در کنار بایدن را در کارنامه‌اش دارد، دراین باره می‌گوید بایدن همواره از یک موضوع استقبال می‌کرد و آن، حضور دیدگاه‌های متفاوت است. به‌عبارت‌دیگر باید از بایدن، «تیمی از رقبا» را انتظار داشته باشد.

وزیر دفاع:
میشل فلورنوی
معاون سابق وزیر دفاع
در حوزه سیاست‌گذاری و بنیان‌گذار مرکز «امنیت جدید برای آمریکا،

هرکسی که درباره گزینه وزارت دفاع در دولت بایدن

صحبت می‌کند، نام «میشل فلورنوی» را می‌برد و او را شایسته این سمت می‌داند. در دوره «باراک اوباما» رئیس‌جمهوری سابق آمریکا، او معاون وزارت دفاع در حوزه سیاست‌گذاری بود و تجربه قابل‌توجهی در مدیریت مرکز میانه‌روی «امنیت جدید آمریکا» دارد. او در ماه‌های اخیر نیز مانند همیشه فعال بوده و به‌تازگی نیز به‌طور مشترک طرحی را درباره اینکه وزارت دفاع آمریکا چگونه می‌تواند با سرعت‌بخشیدن به تلاش‌های خود در توسعه فناوری‌های جدید، چین را پشت سر بگذارد، مطرح کرده است. فلورنوی معتقد است پنتاگون برای دستیابی به این مهم باید گام‌هایی فراتر از آمادگی نظامی سنتی بردارد. فلورنوی به‌تازگی در مصاحبه‌ای گفت: «فکر می‌کنم تجربه ویروس کرونا می‌تواند موضوعاتی را که به‌عنوان تهدید علیه امنیت ملی مطرح می‌شوند، گسترده‌تر کند. در کارنامه‌اش دارد، دراین باره می‌گوید بایدن همواره از چین وجود دارد که این رقابت قبل از هر چیز در حوزه اقتصادی و فناوری است. مردم به‌خوبی درک می‌کنند که برای ارتقای امنیت ملی باید بنیادها و نهادهای داخلی، موقعیت اقتصادی و برتری تکنولوژیک را دوباره احیا کنیم».

گزینه مطرح دیگر برای این سمت، «تامی داک ورث»، سناتور ایالت ایلینوی و یکی از کهنه‌سربازان جنگ عراق است. داک ورث پس از آنکه با اصابت یک راکت به هلی‌کوپتر در عراق مجروح شد، نشان «قلب ارغوانی» را به دست آورد. او در نهایت هر

جهان

نخستین گمانه‌زنی رسانه‌ها از ترکیب دولت بعدی آمریکا

«تیم رقبا» در دولت بایدن

دو پای خود را از دست داد. داک ورث به‌عنوان مدیر بخش امور کهنه‌سربازان ایالت یلینوی و معاون وزیر امور کهنه‌سربازان در دولت اوباما خدمت کرده است. «جک رید» سناتور ایالت رودآیلند، یکی از دموکرات‌های ارشد در کمیته خدمات مسلح و از نظامیان ارشد سابق ارتش آمریکا هم سال‌هاست در فهرست نامزدهای وزارت دفاع دموکرات‌ها قرار دارد، بااین‌حال اگر دموکرات‌ها بتوانند کنترل سنا را به دست بیاورند، رید احتمالاً ریاست کمیته نیروهای مسلح را بر عهده می‌گیرد و ممکن است نخواهند وارد پنتاگون شود. رید هم مانند داک ورث، رقیبی کم‌شانس‌تر در مقابل فلورنوی محسوب می‌شود.

وزیر خارجه:

سوزان رایس
مشاور امنیت ملی باراک اوباما، نماینده سابق آمریکا در سازمان ملل
پیروزی بایدن در انتخابات و ورود او به کاخ‌سفید در زمانی صورت می‌گیرد که ویروس کرونا اثرات منفی زیادی بر اقتصاد آمریکا گذاشته است. به‌همین‌دلیل ماه‌های ابتدایی ریاست‌جمهوری بایدن می‌تواند چالش‌های زیادی برای او ایجاد کند. مقام‌های فعلی و سابق دولت آمریکا اعتقاد دارند که این امر می‌تواند او را به سمت انتخاب یک وزیر امور خارجه باتجربه سوق دهد، زیرا چنین شخصی دیگر نیاز به دوره آموزشی چندانی برای سمت جدید خود نخواهد داشت.

این باعث می‌شود که «سوزان رایس» یک دستیار باتجربه در حوزه سیاست خارجی بوده و تجربه حضور در شورای امنیت ملی، نمایندگی آمریکا در سازمان ملل و مشاور امنیت ملی دولت اوباما را در سابقه خود دارد. گزینه‌ای جذاب برای وزارت خارجه باشد. گفته می‌شود که او و بایدن رابطه گرمی دارند، اگرچه آنها زمانی که بایدن معاون رئیس‌جمهوری آمریکا بود، درباره چگونگی مقابله با آشوب‌ها در کشورهایی مانند مصر و لیبی اختلاف‌نظر داشتند. مخالفت شدید و قابل انتظار جمهوری‌خواهان -که عمدتاً به پیامدهای قتل سفیر آمریکا در بنغازی لیبی در سال ۲۰۱۲ مربوط می‌شود- ممکن است به شانس حضور رایس در وزارت خارجه آسیب برساند. این موضوع از جمله مواردی بود که باعث شد باراک اوباما در دور دوم ریاست‌جمهوری خود از معرفی سوزان رایس به سنا سر باز بزند و شاید در ابتدای سال ۲۰۲۱ هم همین عامل باعث شود جو بایدن از معرفی رایس یا پس بکشد.

«آنتونی بلینکن»، مشاور سیاست خارجی در کمپین انتخاباتی جو بایدن، معاون سابق وزیر خارجه و همچنین معاون سابق مشاور امنیت ملی آمریکا هم از افرادی است که نامش در فهرست گزینه‌های مطرح برای وزارت خارجه مطرح شده است. گزینه محتمل دیگر، «ویلیام برتز»، از مقام‌های سابق وزارت خارجه است که رابطه‌ای عمیق با این وزارتخانه دارد. یک مقام کهنه‌کار در حوزه خدمات خارجی که به‌عنوان معاون وزیر خارجه در دولت اوباما خدمت می‌کرد. برتز اکنون رئیس بنیاد کارنگی برای صلح بین‌الملل است. «کریس کونز»، سناتور ایالت دلاور که اکنون کرسی سابق بایدن در سنا را در اختیار دارد و «کریس مورفی»، سناتور ایالت کانکتیکت نیز می‌توانند در فهرست گزینه‌های احتمالی بایدن برای وزارت خارجه حضور داشته باشند.

وزیر خزانه‌داری:

لائل برینارد
رئیس هیئت‌مدیره بانک مرکزی آمریکا و معاون وزیر سابق خزانه‌داری
انتظار می‌رود بایدن تیم مالی و اقتصادی خود را زودتر مشخص کند تا آنها فرصت کافی داشته باشند به بررسی بسته‌های کمک مالی برای جبران آسیب‌های ناشی از ویروس کرونا بپردازند؛ بنابراین رقابت بر سر وزیر خزانه‌داری دولت جو بایدن، احتمالاً اولین و مهم‌ترین تقابل دموکرات‌ها با جمهوری‌خواهان در دولت جدید خواهد بود و انتخاب نهایی برای هدایت وزارت خزانه‌داری نشان‌دهنده میزان تأثیرگذاری مشاوران بایدن و نیز تلاش آنها برای انجام تغییرات واقعی و نه شعاری در این نهاد مهم مالی ایالات متحده خواهد بود.

رقابت نزدیک دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان در سنا و وجود احتمال حفظ اکثریت سنا از سوی

جمهوری‌خواهان باعث معرفی نامزدی مانند «الیزابت وارن»، از چپ‌گرایان پیشرو، نیازمند صرف انرژی سیاسی بیشتر باشد و شاید بایدن از معرفی وارن برای وزارت خزانه‌داری منصرف شود.

«سارا بلوم راسکین»، معاون سابق وزارت خزانه‌داری و رئیس سابق هیئت‌مدیره فدرال‌رزرو هم در میان گزینه‌های مطرح‌شده قرار دارد. در همین حال، برخی از اعضای انجمن سیاه‌پوستان کنگره خواهان فردی رنگین‌پوست مانند «راجر فرگوسن»، معاون رئیس پیشین فدرال رزرو یا «ملودی هابسون»، سرمایه‌گذار شناخته‌شده، برای این سمت هستند. این دو نفر هم در ردیف چپ‌گرایان مرفقی قرار می‌گیرند؛ اما «لائل برینارد» مزیتی قابل توجه نسبت به دیگر گزینه‌ها دارد: انتخاب او در مقایسه با گزینه‌های چپ‌گرا، کمتر باعث چالش و تنش جدی میان دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان خواهد شد.

مزیت دیگر برینارد هم این است که در دوره بحران کرونا در فدرال‌رزرو بوده و در دولت اوباما هم در وزارت خزانه‌داری مشغول به کار بوده است. او بدون ابراز همبستگی با چپ‌ها و میانه‌روها از آنها حمایت کرده است. برینارد می‌تواند نام خود را به‌عنوان نخستین زنی که هدایت وزارت خزانه‌داری آمریکا را بر عهده می‌گیرد، ثبت کند.

وزیر دادگستری:

داگ جونز
سناتور آلاباما و دادستان سابق آمریکا

با شکست «دانگ جونز» مقابل «تامسی توبریول» جمهوری‌خواه، این سناتور ایالت آلاباما مانعی برای پیوستن به دولت بایدن ندارد. جونز تنوع چندانی به هدایت خود نداد؛ اما این وکیل سابق ایالت آلاباما، سابقه‌ای قابل توجه در حوزه حقوق شهروندی دارد. او توانست پیگرد قانونی دو عضو گروه راست‌گرای افراطی «گو کلاکس کلان» را که در بمب‌گذاری ۱۹۶۳ کلیسای «بابیست»، بیرمینگام انجام شده بود حتی با گذشت ۴۰ سال از آن واقع، به موقوفیت هدایت کند. جونز همچنین یکی از دوستان بایدن است و این دوستی به اولین کمپین انتخاباتی بایدن برای ریاست‌جمهوری در سال ۱۹۸۸ باز می‌گردد.

دادستان کل (وزارت دادگستری) با «تام برتز»، رئیس کمیته ملی حزب دموکرات، رقابت خواهد کرد. این موضوع از «اسکار رامیرز»، لابی‌گر دموکرات که در دولت اوباما کار می‌کرد، در محافل حزب دموکرات مطرح کرده است.

برز تجربه حضور در وزارت دادگستری را دارد. او پیش از آنکه از سوی اوباما به‌عنوان وزیر کار منصوب شود، به‌عنوان معاون دادستان کل در حوزه حقوق بشر، خدمت می‌کرد؛ اما اگر جمهوری‌خواهان بتوانند اکثریت سنا را حفظ کنند یا حداقل با یک کرسی اختلاف به حزب اقلیت تبدیل شوند، برز کار دشواری برای عبور از سد سنا خواهد داشت. برز در رای‌گیری در سنا برای سمت وزارت کار نتوانست رای مثبت هیچ‌کدام از سناتورهای جمهوری‌خواه را کسب کند و بعید به نظر می‌رسد این‌بار هم جمهوری‌خواهان به رئیس کمیته ملی حزب دموکرات روی خوش نشان دهند. نام دیگری که برای وزارت دادگستری مطرح شده، «سالی یتس»، معاون سابق دادستان کل در دولت اوباما است. یتس که در روزهای اول ریاست‌جمهوری ترامپ در برابر دستور او مبنی بر معانعت از ورود شهروندان چند کشور مسلمان به ایالات متحده مقاومت کرده بود، از سوی ترامپ از مقام خود برکنار شد.

به گفته رامیرز، «خاور پسرار»، دادستان کل ایالت کالیفرنیا هم گزینه دیگر برای وزارت دادگستری است. اگرچه از دادستان کالیفرنیا به‌عنوان یکی از گزینه‌های وزارت امنیت داخلی هم نام برده می‌شود. در صورت ورود پسرار به دولت بایدن، «گوین نیوسام»، فرماندار کالیفرنیا، برای پرکردن کرسی «کامالا هریس»، معاون اول بایدن در سنا، نامزد خواهد شد.

سفیر آمریکادرسازمان ملل:
وندی شرمن
معاون سابق وزارت خارجه آمریکا و مذاکره‌کننده ارشد در توافق هسته‌ای با ایران

وندی شرمن که به‌عنوان معاون وزیر خارجه در موضوع پرونده هسته‌ای ایران و برنامه است، در هسته‌ای با ایران کمک کرد، به‌عنوان هدایت مذاکرات برای سفارت ایالات متحده در سازمان ملل شناخته می‌شود. شرمن همچنین در وزارت خارجه در دولت «بیل کلینتون»، رئیس‌جمهوری پیشین آمریکا هم حضور داشت. با اینکه «پیت بوتجیج»، رقیب درون حزبی بایدن در رقابت‌های انتخاباتی، صلاحیت‌ها و سستی و دیپلماتیک شرمن را ندارد؛ اما نام او هم در میان گزینه‌های احتمالی مطرح شده است. البته برخی سفرای آمریکا در سازمان ملل سابقه حضور در وزارت خارجه یا شورای روابط خارجی را نداشته‌ند.

یکی از مزیت‌های بوتجیج نسبت به شرمن موضوع پرونده هسته‌ای ایران و برنامه است. در صورت معرفی شرمن، او باید درباره این توافق به سناتورهای جمهوری‌خواه پاسخ‌گو باشد و این اتفاق نیست که شرمن خواهان آن باشد. حضور بوتجیج در دولت بایدن اتفاقی مثبت تلقی می‌شود و باید دید او به سازمان ملل خواهد رفت یا در سمتی دیگر حضور خواهد یافت.

در حوالی میدان سرخ

تلاش برای همکاری در سپهری تیره

احمد وخشیته . **دانشیار دانشگاه ملی اور اسیا**

● به دنبال پیروزی دونالد ترامپ در دور قبل انتخابات ایالات متحده، هنوز صحبت‌های او در جمع هوادارانش به پایان نرسیده بود که ولادیمیر پوتین به رئیس‌جمهوری منتخب آمریکا تبریک گفت و ابراز امیدواری کرد که در دوره او، اقدامات مشترکی برای خروج روابط دو کشور از وضعیت بحرانی صورت پذیرد، اما بااین‌حال اگرچه رسانه‌های آمریکایی عصر روز شنبه، جو بایدن را چهل‌وششمین رئیس‌جمهور آمریکا اعلام کردند و او نیز سخنرانی پیروزی خود را انجام داد، اما تاکنون (ظهر یکشنبه به وقت مسکو) هنوز هیچ پیام تبریکی از سوی مقامات مسکو به او ابراز نشده است. مقامات کرملین خلاف انتخابات ۲۰۱۶ آمریکا که تقریباً به‌طور رسمی از ترامپ حمایت کرده بودند، این‌بار سیاست سکوت را برگزیدند تا از سوی دموکرات‌ها بار دیگر متهم به دخالت در فرایند انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا نشوند. به نظر می‌رسد که این انفعال، در نحوه تیزترزدن پیروزی بایدن در رسانه‌های روسی نیز به‌خوبی مشهود بود. اما با وجود خاموش ماندن مسکو در اظهارنظر تا روز چهارم نوامبر، به دنبال شکل‌گیری تنش میان ترامپ و بایدن در فرایند شمارش آرا و ادعای پیروزی زودهنگام از سوی ترامپ، این موضوع با واکنش مقامات روسیه روبه‌رو بود.

ادعای پیروزی و رسانه‌های روس

کنستانتین کاساجوف، رئیس کمیته بین‌الملل شورای فدراسیون روسیه، تعبیرهای عجیب ترامپ مبنی‌بر مفقودشدن آرا را نشان‌دهنده شرایطی نامناسب‌ب خوند و تاکید کرد که آمریکایی‌ها این‌بار نمی‌توانند از مداخله خارج صحبت کنند. این سناتور روس البته به این موضوع هم اشاره کرد که اگر این شرایط در کشوری دیگر رخ می‌داد، حتما ایالات متحده نتیجه آن انتخابات را نمی‌پذیرفت.

با وجود اینکه مسکو سیاست سکوت را اتخاذ کرده بود اما به نظر می‌رسد با توجه به مواضع دموکرات‌ها و شخص بایدن در مورد روسیه، این‌بار نیز همچون دور قبل، ترامپ گزینه مطلوب برای کرملین بود. همچنین از سوی دیگر، انتخابات‌ها در کشورهای هم‌گر با روسیه، اغلب با اماواژهای واشنگتن در سلامتی برگزاری آن همراه بوده است؛ شاید براینده همین عوامل سبب شد که در مسکو به ادعای پیروزی همچون راسبیکایا کارتا نیز ترجیح دادند ارشد کمیته سیاست اطلاعاتی شورای فدراسیون، رای‌گیری از طریق پست را فرصتی برای امکان جعل و دستکاری بخواند و نیکلای بولایف، معاون کمسیون مرکزی انتخابات روسیه نیز آرای پستی را پاشنه آشیل انتخابات اخیر آمریکا بداند.

انکاس خیر پیروزی بایدن

به دنبال اعلام پیروزی جو بایدن توسط رسانه‌های آمریکایی، این خبر به تیر اول اغلب رسانه‌های روسی نیز تبدیل شد؛ تیزی که در خبرگزاری‌های راشاتودی و تاس از یک اشتراک برخوردار بود: «رسانه‌های آمریکایی» پیروزی بایدن را اعلام کرده‌اند. معدود رسانه‌های همچون راسبیکایا کارتا نیز ترجیح دادند ساعتی بعد، این خبر را به‌واسطه واکنش کنستانتین کاساجوف، منعکس کنند و به قول او درباره انتخابات آمریکا تیت‌ر بزنند: «هیچ برنده شخص و بدون قیدوشرطی وجود ندارد». گمان می‌رود که روسیه با توجه به دعوی قضائی ترامپ، ترجیح می‌دهد که به خبر کانال‌های تلویزیونی و رسانه‌های آمریکایی‌استاد نکند و تا اعلام رسمی نتیجه انتخابات منتظر بماند و به دنبال آن در بیانیه‌ای رسمی به رئیس‌جمهور منتخب ایالات متحده تبریک بگوید.

رویکرد مسکوبه پیروزی بایدن

اگر بخواهیم شرایط حاکم بر روابط مسکو-واشنگتن را روی کارآرمن دموکرات‌ها ترسیم کنیم، شاید بهترین توصیف از سمت روسیه، نگاه دمیتری پسکوف، سخنگوی کرملین باشد که در جریان تنش‌ها میان ترامپ و بایدن گفت که در آمریکا روسیه را مثل یک پارچه قرمز می‌بیند که گاو را با آن تحریک می‌کنند. برخی تا اسم روسیه را می‌شنوند به هیجان درمی‌آیند، از این‌رو کرملین تصمیم گرفته است که سکوت کند. از سمت دموکرات‌ها نیز اگر بخواهیم به روابط دو کشور نگاهی داشته باشیم، می‌توان به جمله معروف بایدن در مناظره‌ها اشاره کرد که ترامپ را سگ دست‌آموز پوتین خواند. در این میان، اظهارات تلنونی روس‌تسکی، رئیس کمیته امور بین‌الملل دموای روسیه نیز یکی از معدود اظهارنظرهای رسمی پس از پیروزی بایدن به شمار می‌آید که می‌تواند در تبیین نگاه روسیه به پیروزی بایدن به ما کمک کند. به اعتقاد او دموکرات‌ها در سخنان خود قبل از انتخابات، مستقیماً روسیه را دشمن اصلی آمریکا می‌خواندند، از این‌رو با پیروزی بایدن، انتظاری شایسته در روابط مسکو-واشنگتن وجود ندارد. اما باوجوداین‌ها به یک جمله کلیدی میان مقامات روسیه در ماه‌های اخیر و حتی همین دیروز پس از پیروزی غیررسمی بایدن توجه داشت: «مسکو صرف‌نظر از اینکه چه کسی پیروز انتخابات آمریکا باشد، برای همکاری‌های سازنده اعلام آمادگی می‌کند». به نظر می‌رسد که این عبارت، اصل کلیدی سیاست واقع‌گرایانه و عمل‌گرای روسیه است که می‌تواند با تساهل و تسامح در جست‌وجوی یک بازی برد-برد با سکان‌دار جدید کاخ سفید باشد. حال باید به انتظار نشست که به چه میزان این آمادگی برای همکاری در سپهر تیره روابط کرملین و دموکرات‌ها پس از سال ۲۰۱۲ امکان‌پذیر است.